വൈകിയോടുന്ന വണ്ടികൾ എങ്ങിനെ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്നു

ഇ. ഹരികുമാർ

വൈകിയോടുന്ന വണ്ടികൾ എങ്ങിനെ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്നു

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Historical Landscape, Italian Site, a painting by Wozart. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

വൈകിയോടുന്ന വണ്ടികൾ എങ്ങിനെ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്നു

മുതലാളിയുടെ ഭാര്യ ഉച്ചഭക്ഷണവുമായി വരേണ്ട സമയമായിരിക്കുന്നു. അതിനു തൊട്ടുമുമ്പാണ് ആ സംഭവമുണ്ടായത്. ഫാക്ടറിയുടെ നടുവിൽ വെട്ടിയിട്ടു വെക്സിനിന്റെ കുഷ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ മൂന്ന് തൊഴിലാളി പെൺകുട്ടികൾ ചൂളിയിരുന്നു. ഭയംകൊണ്ട് അവരുടെ ഇരുണ്ട മുഖങ്ങൾ വിളറിയിരുന്നു. സംസാരിക്കാനെന്നല്ല അന്യോന്യം നോക്കാൻകൂടി അവർ ഭയപ്പെട്ടു. ഫാക്ടറി ഷെഡ്ഡിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ അസ്മബ്ലേസ്യോകൊണ്ട് മറച്ച മുറിയിൽ മുതലാളി മരിച്ചു കിടക്കയാണ്.

പത്തു മിനുറ്റുമുമ്പ് ഈ പെൺകുട്ടികൾ അയാളെ വകവരുത്തുകയാണണ്ടായത്. വർഷങ്ങളായുള്ള മർദ്ദനത്തിന്റേയും കുഷ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ ചതിക്കപ്പെടലും അനിവാര്യവുമായ ഒരു സ്വാഭാവികാന്ത്യം മാത്രം. ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ പരിവേഷം കൊടുക്കാൻ പറ്റിയ തരത്തിലുള്ള ആസൂത്രിതവധമൊന്നമായിരുന്നില്ല അത്. അതിനുള്ള ആത്മധൈര്യമോ ബുദ്ധിവിവാസമോ വൈദ്യധ്യാത്മകരൂതിക്കവാദത്തിൽ പാണ്ഡിത്യമോ ഒന്നും ആ പാവപ്പെട്ട പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മൂന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ അംഗബലം ഒരു സംഘടനയുണ്ടാക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല എന്നതിനാൽ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളാരും ഇതുവരെ ആ ഷെഡ്ഡിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടുമില്ല. മാത്രമല്ല, പതിനഞ്ചിൽ നിളവും പത്തിൽ വിതിയും മാത്രമുള്ള ആ ചെറിയ ഷെഡ്ഡിനുള്ളിൽ രാവിലെ ഒമ്പതു മുതൽ വൈകിട്ട് ആറുമണിവരെ ശ്വാസം വിടാൻകൂടി സമയമില്ലാതെ ജോലിയെടുത്തു് വൈകുന്നേരത്തെ പാസഞ്ചർ വണ്ടിയിൽ തിക്കിത്തിരക്കി ശ്വേതമായ ദേഹത്തിൽ ഏല്ലുന്ന കടന്നകയറ്റത്തിൽ പ്രതിഷേധിക്കാനുള്ള ധൈര്യം പോലുമില്ലാതെ യാത്രചെയ്യു് വീട്ടിലെത്തി എന്നെങ്കിലും കഴിച്ചെന്നു വന്നതിപായിലേയ്യു് വീഴുന്ന ആ പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഒരു വിപ്ലവത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻകൂടി സമയമുണ്ടായിതന്നില്ല. ഇതിനൊക്കെപുറമെ ചേച്ചിയെന്നു വിളിച്ച് സ്നേഹിക്കന്ന സ്ത്രീയെ വിധവയാക്കാൻ അവർക്കു ദേശവുമുണ്ടായിതന്നില്ല. മാസങ്ങളായി അവരുടെ ഉള്ളിൽ വളർന്ന വിദ്വേഷവും സ്വന്തം മനസ്സുകൾക്ക് അതാതവസരങ്ങളിൽ ആഴത്തിൽ പറ്റിയ ക്ഷതങ്ങളും അവഹേളനങ്ങളും അവരെ ഒരു നിമിഷത്തിൽ അന്ധരാക്കി എന്ന പറയാം.

അതൊരു ചെറിയ ഫാക്ടറിയായിരുന്നു. രണ്ടു, പഴകി ഇദ്രമ്പപിടിച്ചുങ്കിലും, പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ഇന്നൽയന്ത്രങ്ങൾ, അവയ്യു മുമ്പിൽ ഇരിക്കാനായി പിഞ്ഞപ്പെട്ടിൽ, മൂന്ന് മേശകൾ. പിന്നെ കെട്ടുകെട്ടായി പല നിറത്തിലുള്ള റെക്സിൻ ഷീറ്റുകൾ. അതിന്റെ കുള്ളന നാറ്റം ശ്വാസമുട്ടലുണ്ടാക്കും. ജനലുകളില്ലാത്ത ആ ഷെഡ്ഡിന്റെ വാതിൽ സദാ അടച്ചിട്ടിരിക്കും. അതിനുള്ളിലാണ് മൂന്ന് പെൺകുട്ടികൾ രാവിലെതൊട്ട് കട്ടിയുള്ള റെക്സിനമായി മല്ലിട്ടന്നത്. വെട്ടുക, ഇന്നക, ബട്ടണുകൾ അമർത്തുക തുടങ്ങിയ പണികൾ. ഇന്നന്ന അവസരങ്ങളിലല്ലാതെ ഒരിടത്ത് ഇരിക്കാൻ അവിടെ ഇരിപ്പിടമില്ല. എല്ലാ ജോലിയും നിന്നകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്യണം. മുതലാളിയുടെ മുറിയിൽ മാത്രമേ ഫാനുള്ളു. അവർ വിയർത്ത് റെക്സിനിന്റെ നാറ്റം സഹിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഷെഡ്ഡിൽ ജോലിയെടുത്തു. പതിനഞ്ചു മിനുറ്റ് ഉട്ടവോൾ മുതലാളി തന്റെ വലിയ ചന്തി കസേരയിൽനിന്ന് പണിപ്പെട്ട് ഇളക്കിയെടുത്ത് വേച്ചുവേച്ച് മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽവരെ വന്നു. തന്റെ സുഖശരീരം കുത്തു നൂറടി കൊണ്ടുനടന്നാൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം കിതയ്യുന്നണ്ടാവും. പിന്നെ തന്റെ ജോലിക്കാരികളെ ഇറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് ശകാരിക്കും.

'സംസാരം വേണ്ട, സംസാരം വേണ്ടാ. ജോലിയെ ട്ടക്ക്. ഒന്നാന്തി കൈ നീട്ടി വരിലേ!'

പെൺകുട്ടികൾ ചൂളിക്കൊണ്ട് പണി തുടരും. അവർ ഒരിക്കലും ജോലിക്കിടയിൽ സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഒന്നാം തിയതി ശമ്പളം മേടിക്കാനായി നിട്ടുകയ്യു നീട്ടുമ്പോൾ അവരുടെ ഇരുണ്ട മുഖങ്ങൾ ഒന്നു പ്രകാശിക്കുന്നു. ഈ പ്രശംസകൾ വഴി അവർ തങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ നാല്പതു വയസ്സുകാരിക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു. ചേച്ചിയാവട്ടെ ആ സാധു പെൺകുട്ടികളുടെ കണ്ണുകളിലെ ആർത്തിയും ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞാലത്തെ സംതൃപ്തിയും തക്കതായ പ്രതിഫലമായെടുത്തു. അവരെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ സ്വന്തം സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അവർ ആലോചിക്കും. അവരിൽനിന്നും ഒട്ടും വ്യത്യസ്തമല്ല തന്റെ സ്ഥിതിയും. വലിയ ഒരു വീട്ടിൽ താമസിക്കന്ന എന്നു മാത്രം. പക്ഷേ, ഒരു വലിയ വീട്ടിൽ വേലക്കാരിക്ക ഇല്ലം താമസിക്കാനായി മിച്ചം മൊട്ടിയുമാണെങ്കിലും പെഗ്ഗിയെന്ന വീട്ടിൽ യജമാനത്തിയായി കഴിയുകതന്നെയാണ്.

രാവിലെ ആറുമണിക്ക് എഴുന്നേൽക്കുന്നു. ചായയുണ്ടാക്കി ഭർത്താവിനെ വിളിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യി ദേഹം കിടക്കയിൽനിന്ന് സാവധാനത്തിൽ പൊക്കിയെടുത്ത് അടിവെച്ചടിവെച്ച് കളി മുറിയിൽ എത്തിയാൽ താൻ അവിടെ ഹാജരായി ബ്രഷും പേസ്റ്റും എടുത്തു കൊടുക്കണം. ഒരു നിമിഷം വൈകിയാൽ ഉച്ചത്തിൽ ചീത്ത കേൾക്കും. പല്ലുതേപ്പുകഴിഞ്ഞ് തന്റെ ദേഹം ഊണമേശക്കു മുമ്പിലെ കസേലയിൽ പ്രതിഷ്ഠപ്പാൽ ഉടനെ മേശപ്പുറത്ത് ചൂടള്ള ചായയെത്തണം. ചായയുടെ ചൂട് അല്പമൊന്ന കറഞ്ഞാൽ മതി അയാൾ ഗ്ലാസ് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ഉച്ചത്തിൽ ബഹളമുണ്ടാകും.

ആ മനഷ്യൻ എട്ടരയ്യു കാറിൽ ഫാക്ടറിയിലേയ്യു പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ മുറുകിവന്ന ഞരമ്പുകൾക്ക് അല്പമൊന്ന അയവു വരാനായി അവർ കിടക്കയിൽ പോയി വീഴുന്നു. വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റ് ഉച്ചക്കുള്ള ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം നോക്കുന്നു. അതിനിടയ്യു് പ്രാതൽ കഴിക്കാൻ വിട്ടപോകും. ഉച്ചഭക്ഷണം ഭാര്യതന്നെ കൊണ്ടു വരണം, അഞ്ചം ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുകൊണ്ട്. ഓട്ടോവിന് വരാൻ സമ്മതിക്കില്ല. അധികച്ചെലവല്ലേ. പൊള്ളുന്ന ഉച്ചവെയിലിൽ അവർ പാത്രവും തൂക്കി ബസ്സ്റ്റോപ്പു വരെ നടക്കുന്നു.

അതൊരു ചെറിയ ഫാക്ടറിയായിരുന്നു. രണ്ടു, പഴകി ഇദ്രമ്പപിടിച്ചുങ്കിലും, പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ഇന്നൽയന്ത്രങ്ങൾ, അവയ്യു മുമ്പിൽ ഇരിക്കാനായി പിഞ്ഞപ്പെട്ടിൽ, മൂന്ന് മേശകൾ. പിന്നെ കെട്ടുകെട്ടായി പല നിറത്തിലുള്ള റെക്സിൻ ഷീറ്റുകൾ. അതിന്റെ കുള്ളന നാറ്റം ശ്വാസമുട്ടലുണ്ടാക്കും. ജനലുകളില്ലാത്ത ആ ഷെഡ്ഡിന്റെ വാതിൽ സദാ അടച്ചിട്ടിരിക്കും. അതിനുള്ളിലാണ് മൂന്ന് പെൺകുട്ടികൾ രാവിലെതൊട്ട് കട്ടിയുള്ള റെക്സിനമായി മല്ലിട്ടന്നത്. വെട്ടുക, ഇന്നക, ബട്ടണുകൾ അമർത്തുക തുടങ്ങിയ പണികൾ. ഇന്നന്ന അവസരങ്ങളിലല്ലാതെ ഒരിടത്ത് ഇരിക്കാൻ അവിടെ ഇരിപ്പിടമില്ല. എല്ലാ ജോലിയും നിന്നകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്യണം. മുതലാളിയുടെ മുറിയിൽ മാത്രമേ ഫാനുള്ളു. അവർ വിയർത്ത് റെക്സിനിന്റെ നാറ്റം സഹിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഷെഡ്ഡിൽ ജോലിയെടുത്തു. പതിനഞ്ചു മിനുറ്റ് ഉട്ടവോൾ മുതലാളി തന്റെ വലിയ ചന്തി കസേരയിൽനിന്ന് പണിപ്പെട്ട് ഇളക്കിയെടുത്ത് വേച്ചുവേച്ച് മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽവരെ വന്നു. തന്റെ സുഖശരീരം കുത്തു നൂറടി കൊണ്ടുനടന്നാൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം കിതയ്യുന്നണ്ടാവും. പിന്നെ തന്റെ ജോലിക്കാരികളെ ഇറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് ശകാരിക്കും.

'സംസാരം വേണ്ട, സംസാരം വേണ്ടാ. ജോലിയെ ട്ടക്ക്. ഒന്നാന്തി കൈ നീട്ടി വരിലേ!'

ചേച്ചി ഭർത്താവിന്റെ മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ മുഖം കാണിച്ച് പോയാൽ അവിടം മൂകമാകുന്നു. പെൺകുട്ടികളുടെ മുഖം വാടുന്നു.

ആ സ്ത്രീയൊണ് തങ്ങൾ വിധവയാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഒരു കൊലപാതകത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളെപ്പറ്റി, അതായ്യു പോലീസ്, ജയിൽ, കോടതി, വിധി, ത്രുക്കന്ദം എന്നിവയെപ്പറ്റിയൊന്നമല്ല അവർ വേവലാതിപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ചേച്ചിയുടെ ഉച്ചനേരത്തെ വരവ്, ചിരി, കളി എന്നിവക്കെല്ലാം ഒരവസാനമുണ്ടായി എന്നതു് അവരെ ഇലിപ്പിച്ചു. ചേച്ചി വരേണ്ട സമയമായിത്തുടങ്ങി. അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പുറംവാതിലിലേയ്യു് നോക്കിക്കൊണ്ട് അവർ ചൂളിയിരുന്നു.

ഭർത്താവ് തിരിച്ച് വീട്ടിൽ വന്നാലും ഇതൊക്കെത്തന്നെ സ്ഥിതി. രാത്രി അയാൾ ഉറക്കം വരാനായി ഉത്തരാധുനിക കഥകൾ വായിക്കാനെടുക്കണേവേൾ അവർ അയാളുടെ വണ്ണമുള്ള കാലുകൾ തിരുമ്മിക്കൊടുക്കണം. ഉത്തരാധുനിക കഥയ്യു പകരം ലൈംഗികതയുടെ അതിപ്രസരമുള്ള വെറും ആധുനികകഥകളാണ് കൈയ്യിൽ കിട്ടിയതെങ്കിൽ അന്ന് ഭാര്യയുടെ കാര്യം കഷ്ടംതന്നെയാണ്.

ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിയെടുക്കന്ന കട്ടികൾക്ക് ഇതെല്ലാം അറിയാം. ഒരോ ദിവസവും അവരോടൊപ്പമുള്ള അരമണിക്കൂർ നേരം മുഴുവൻ ഭർത്താവിന്റെ കുറ്റങ്ങളും ശ്രുതകളും പറയാനാണ് അവർ വിനിയോഗിച്ചത്. ലൈംഗിക വൈകൃതങ്ങളെപ്പറ്റി അവർ സൂചനകൾ നൽകുക മാത്രമേ ചെയ്യാറുള്ളു. 'അങ്ങിനെ വേണം, ഇങ്ങിനെ വേണംന്നൊക്കെ പറയും നടക്കണ കാര്യാണോ അതൊക്കെ? പിന്നെ ബഹളാണ്. ഒരു ദിവസത്തെ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു വലിയ ഭാരം മനസ്സിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിയപോലെ തോന്നമായിതന്നെ ആ സ്ത്രീക്ക്.

'ഞാനയാളുടെ ജോലിക്കാരിയാണെന്നാ ഭാവം.'

ജോലിക്കാരി എന്നല്ല മോശമാണെന്നൊന്നും ഈ വാചകംകൊണ്ട് അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. രണ്ടും രണ്ടാണെന്നുമാത്രമേ ഉദ്ദേശമുള്ളു. പരിപാടി അവസാനിപ്പിക്കമ്പോഴള്ള സിഗ്നേച്ചർ ട്യൂണായിതന്നെ ഈ വാചകം. അതു പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴേയ്യു മുതലാളിയുടെ മുറിയിൽ നിന്ന് അമറൽ കേൾക്കാം.

'ലഞ്ചിടെം കഴിഞ്ഞു. ജോലി ട്ടങ്ങ്. ശവങ്ങളേ!'

അവർ ചാടിയെഴുന്നേൽക്കുന്നു. സമയതെത്യയായി എന്നറിയാൻ അവർക്ക് വഴിയൊന്നും ഉണ്ടായിതുന്നില്ല. മുതലാളിയുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ ഒരു ആറ്റമിക് ഘടികാരത്തിന്റെ കണിശതയോടെ അവർത്തിച്ചു. മുതലാളിയുടെ ഭാര്യകൾ വീട്ടിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പ് അവർ അറിയുന്നതു് മുതലാളിയുടെ ഭക്ഷണവുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ എത്തുമ്പോൾ മാത്രമാണ്.

മൈലിഞ്ഞ് മുന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന നാലു തലകളും ഒന്നിച്ച് ആലോചിക്കുകയാണ്. ഇനി എന്താണ് ചെയ്യുക?

'അപ്പോ എന്തിനേ നിങ്ങള് മൊതലാളിനെ കൊന്നതു?'

എന്തേ നിങ്ങൾ ഇത്രവരെ തുലാളിയെ കൊല്ലാതിരുന്നതു് എന്നാണ് ചോദിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്.

മൂന്ന പെൺകുട്ടികളും അന്യോന്യം നോക്കി. കൊലപാതകത്തിലേയ്യു് നയിക്കാന സംഭവങ്ങൾ അവ്യക്തത നിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ അപഗ്രഥിക്കാൻ ശ്രമിക്കയായിരുന്നു അവർ. ഒന്നം വ്യക്തമല്ല. എന്താണങ്ങായതു്? ഇടക്കം എവിടെവച്ചായിരുന്നു? അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവത്തിന് ഇടക്കം വേണോ? ഇടക്കമുണ്ടാവാറുണ്ടോ?

രാവിലെ ഒമ്പതു മണിക്കുതന്നെ ജോലി തുടങ്ങണമെന്നാണ് മുതലാളിയുടെ ശാസന. എന്നവച്ചാൽ ഒമ്പതുമണിക്ക മുമ്പതന്നെ ഫാക്ടറിയുടെ നടുവിൽ ക്രനിള്ളടിയിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണല്ലോ ഒമ്പതു മണിക്ക് ജോലി തുടങ്ങുകയാണ് വേണ്ടതു്. പത്തു മിനുറ്റ നേരം വൈകിയാൽ പകതി ദിവസത്തെ ശമ്പളം പിടികിട്ടം. അതാണ് കരാറ്. മാസത്തിൽ എങ്ങിനെയായാലും നാലഞ്ചു ദിവസം നേരം വൈകാതിരിക്കില്ല. തിവണ്ടി മിക്കവാറും വൈകിയേ എത്തൂള്ളു. വണ്ടി നിൽക്കേണ്ട താമസം അവർ ചാടി ഇറങ്ങി ഓടിക്കൊണ്ടാണ് ഫാക്ടറിയിലേയ്യുള്ള ഒരു കിലോമീറ്റർ ദൂരം താണ്ടുന്നതു്. അപ്പോഴേയ്യും സമയം ഒമ്പതര പത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എന്നവച്ചാൽ ആ ദിവസം പകതിയായേയ്യു കൂട്ടു. ആകെ കിട്ടുന്ന നാന്നൂറ്ററുപ്പികയിൽ വണ്ടിയുടെ സീസൺ ടിക്കറ്റും പിന്നെ മുതലാളിയുടെ വക വെട്ടിയറിക്കലും കഴിഞ്ഞാൽ എന്തു കിട്ടാനാണ്? കഴിഞ്ഞ മാസം തൊട്ട് ആഴ്യയിൽ രണ്ടു ദിവസം പൂതുതായി ഏർപ്പെടുത്തിയ എക്സ്പ്രസ്സ് വണ്ടിയുമുണ്ട്. ആ വണ്ടി മിക്കവാറും വൈകിയേ ഓടൂ. രണ്ടാംതരം പാതയാതായ കറേ നിമ്പഷജീവികളെ ആവിയിൽ വേവാൻപാകത്തിൽ കത്തിനിറച്ച് ചലനമറ്റ് കിടക്കന്ന പാസഞ്ചറിനെ തള്ളിമാറ്റി കതിച്ചപോകന്ന ആ എക്സ്പ്രസ്സ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തി എന്നൊപ്പായാൽ മാത്രമേ തങ്ങൾക്ക് മോക്ഷമുള്ളു. മുമ്പിൽക്കൂടെ പൊടിപറപ്പിച്ച് കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ വേഗത്തിൽ കടന്നപോകന്ന എക്സ്പ്രസ്സ് തങ്ങൾക്ക് മാസാവസാനം കിട്ടന്ന നോട്ടുകളുടെ വല്യപ്പം എത്ര മാത്രം കറച്ചവെന്നല്ല ശമ്പളം കിട്ടിയ ദിവസമാണ് മനസ്സിലായതു്. കിട്ടിയ ഇമ്പമായ നോട്ടുകളും പിടിച്ച് ആ പെൺകുട്ടികൾ കറച്ചനേരം തുലാളിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു.

'എന്താ നോക്കി നിൽക്കണ്ട്, പോയി ജോലിയെ ട്ടക്ക്. ശവങ്ങള്.' തുലാളി ഋദ്ദഹസിച്ചു.

സാധാരണ ശമ്പളത്തിൽ കറവു കണ്ടാൽ ഒരിളിഞ്ഞ ചിരിയുമായി വാങ്ങിപ്പോയിന്നു കട്ടികൾക്ക് ഈ മാസത്തെ ശമ്പളം ശരിക്കും ഒരടിയായി. അവർ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് ചോദിച്ചു.

'ഇതോണ്ട് എന്താവാനാ മൊതലാളി?'

'എന്തേ?'

'ശമ്പളത്തിൽ പകതിം പിടിച്ചിരിക്ക്ണ്ട്.'

'നിങ്ങൾ എത്ര ദിവസം വൈകി വന്നു?'

'ങ്ങളെന്താ ചെയ്യാ. തിവണ്ടി സമയത്തിന് വരാത്തതിന്ന്. എട്ടേമുക്കാലിന് വരണ്ട വണ്ടിയാണ് ഒമ്പതു മണിക്കും അതിലും വൈകീട്ടം വരണ്ടു്.'

'അതു് നിങ്ങള് റെയിൽവേല് പോയി പറഞ്ഞാമതി.'

കട്ടികൾക്ക് ഇട്ടതൽ ധൈര്യം കിട്ടുകയായിതന്നു. അവർ ചോദിച്ചു.

'ഒരു പത്തു മിനുറ്റ വൈകിയാൽ പത്തു മിനുറ്റിന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ അര മണിക്കൂറിന്റെ ശമ്പളം കൊറക്കുല്ലാതെ പകതി ദിവസത്തെ കൊറക്കണതിന് എന്താ അർഥം? ബാക്കി സമയൊക്കെ ഞങ്ങള് ജോലിടെട്ടക്ക്ണിലല്ലേ? അതിന് ശമ്പളൊന്നം വേണ്ടെ?'

'എന്റെ കമ്പനീല്ത്തെ നിയമം അതാണ്.'

'ങ്ങങ്ങള് സമ്മതിക്കില്ലേ?'

'സമ്മതിക്കില്ലെ?'

'ഇല്ല' എല്ലാവരും ഒപ്പം പറഞ്ഞു.

'എന്നാ നാളെത്തൊട്ട് നിങ്ങള് വരണ്ട. ഞാൻ വേറെ കട്ടികളെ വെച്ചോളാം.'

എല്ലാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞതോടെ മുതലാളി ചാടിയിരുന്നു. ഇന്ന് ഒന്നാം തിയതിയാണ്. എല്ലാ കണക്കുകളും തീർത്തിരിക്കന്നു. സമയം പന്ത്രണ്ടരയായിരിക്കുന്നു. പതിവിനു വിപരീതമായി ഉച്ചയു തന്നെ ശമ്പളം കൊടുത്തതു് ഉച്ചക്കശേഷം ഒരിടത്തു പോകാനുള്ളതുകൊണ്ടായിതുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇവരെ വിട്ടാൽ തനിക്കു ലാഭമാണ്. മൂന്ന പേരുടെ ഓരോ നേരത്തെ ജോലി? അതായതു് ഒന്നര ദിവസത്തെ ജോലി തനിക്ക ലാഭം. നാളെ പുതിയ പെൺകുട്ടികളെ എടുക്കുകയും ചെയ്യാം; ഇപ്പോൾ ഇവർക്ക കൊടുക്കന്നതിന്റെ പകതി ശമ്പളമേ കൊടുക്കേണ്ടു പൂതുതായി എടുക്കമ്പോൾ.

'ങ്ങങ്ങക്ക് ഞങ്ങടെ മുഴുവൻ ശമ്പളം കിട്ടണം.' പെൺകുട്ടികൾ ഒന്നായി പറഞ്ഞു.

'ഇല്ലെങ്കിൽ?'

പെട്ടെന്നാണതു സംഭവിച്ചതു്. എവിടെ നിന്നാണ വർക്കം ഇത്ര ധൈര്യം കിട്ടിയതെന്ന് അറിയില്ല. അമ്പമ്പോലെ ആരാണാദ്യം ഇടങ്ങിവെച്ചതെന്നും. ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ അവർ മൂന്ന പേരും ഒരേ സമയയ്യു് ആക്രമണത്തിന്ന് മുതിരുകയാണുണ്ടായതു്. അവർ തങ്ങളുടെ ക്രൂഷ്യമായ കൈകൾകൊണ്ടു് മുതലാളിയെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നടങ്ങായ ആക്രമണത്തിന്റെ ആഘാതത്തിൽ മുതലാളി പതറി. ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ സ്ഥലശരീരം കസേരയിൽനിന്ന് ഊർന്നിറങ്ങി നിലത്ത് വെട്ടിയിട്ട ആൽമരം കണക്കേ കിടന്നു. പെൺകുട്ടികൾ വർഗ്ഗശത്രുവിന്റെ മേൽ കയറി ഇത്തന്നകൊണ്ട് തൊഴിക്കുകയാണ്. ഒരു ചത്ത പോത്തിന്റെ മേൽ ഇതന്ന് കൊത്തിക്കീറുന്ന കാക്കകളെപ്പോലെ അവർ തോന്നിച്ചു.

സാവധാനത്തിൽ മുതലാളി കണ്ണുകളടച്ചു അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. കട്ടികൾ ഭയപ്പെട്ട് ഓടി ഫാക്ടറിയുടെ നടുവിൽ ക്രനിള്ളടിയിന്നു. അങ്ങിനെയാണല്ലോ ഒമ്പതു മണിക്ക് ജോലി തുടങ്ങുകയാണ് വേണ്ടതു്. പത്തു മിനുറ്റ നേരം വൈകിയാൽ പകതി ദിവസത്തെ ശമ്പളം പിടികിട്ടം. അതാണ് കരാറ്. മാസത്തിൽ എങ്ങിനെയായാലും നാലഞ്ചു ദിവസം നേരം വൈകാതിരിക്കില്ല. തിവണ്ടി മിക്കവാറും വൈകിയേ എത്തൂള്ളു. വണ്ടി നിൽക്കേണ്ട താമസം അവർ ചാടി ഇറങ്ങി ഓടിക്കൊണ്ടാണ് ഫാക്ടറിയിലേയ്യുള്ള ഒരു കിലോമീറ്റർ ദൂരം താണ്ടുന്നതു്. അപ്പോഴേയ്യും സമയം ഒമ്പതര പത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എന്നവച്ചാൽ ആ ദിവസം പകതിയായേയ്യു കൂട്ടു. ആകെ കിട്ടുന്ന നാന്നൂറ്ററുപ്പികയിൽ വണ്ടിയുടെ സീസൺ ടിക്കറ്റും പിന്നെ മുതലാളിയുടെ വക വെട്ടിയറിക്കലും കഴിഞ്ഞാൽ എന്തു കിട്ടാനാണ്? കഴിഞ്ഞ മാസം തൊട്ട് ആഴ്യയിൽ രണ്ടു ദിവസം പൂതുതായി ഏർപ്പെടുത്തിയ എക്സ്പ്രസ്സ് വണ്ടിയുമുണ്ട്. ആ വണ്ടി മിക്കവാറും വൈകിയേ ഓടൂ. രണ്ടാംതരം പാതയാതായ കറേ നിമ്പഷജീവികളെ ആവിയിൽ വേവാൻപാകത്തിൽ കത്തിനിറച്ച് ചലനമറ്റ് കിടക്കന്ന പാസഞ്ചറിനെ തള്ളിമാറ്റി കതിച്ചപോകന്ന ആ എക്സ്പ്രസ്സ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തി എന്നൊപ്പായാൽ മാത്രമേ തങ്ങൾക്ക് മോക്ഷമുള്ളു. മുമ്പിൽക്കൂടെ പൊടിപറപ്പിച്ച് കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ വേഗത്തിൽ കടന്നപോകന്ന എക്സ്പ്രസ്സ് തങ്ങൾക്ക് മാസാവസാനം കിട്ടന്ന നോട്ടുകളുടെ വല്യപ്പം എത്ര മാത്രം കറച്ചവെന്നല്ല ശമ്പളം കിട്ടിയ ദിവസമാണ് മനസ്സിലായതു്. കിട്ടിയ ഇമ്പമായ നോട്ടുകളും പിടിച്ച് ആ പെൺകുട്ടികൾ കറച്ചനേരം തുലാളിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു.

'എന്താ നോക്കി നിൽക്കണ്ട്, പോയി ജോലിയെ ട്ടക്ക്. ശവങ്ങള്.' തുലാളി ഋദ്ദഹസിച്ചു.

അവർ വീണ്ടും നിലത്തു് വട്ടമിട്ടിരുന്ന് ആലോചന തുടങ്ങി. അകത്തു് ഒരു പട്ടഉറ്റൻ ശവം വിലങ്ങനെ വീണുകിടക്കമ്പോൾ മൂന്ന് പെൺകുട്ടികളും നിസ്സഹായയായ ഒരു സ്ത്രീയും രക്ഷക്കായുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു. ഒരു വഴിയും അവർക്കുമുമ്പിൽ മുഴുവനായി ഇറന്നില്ല. സമയം എത്രയായിയെന്നവർക്കറിയില്ല. അവർക്ക് വിശപ്പും ദാഹവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഭർത്താവു മരിച്ചു എന്നതിനേക്കാൾ വലിയ ദുരന്തം ഈ പാവപ്പെട്ട കട്ടികളുടെ കരിപിടിച്ച ഭാവിയാണെന്ന് അവർ അയാളുടെ വണ്ണമുള്ള കാലുകൾ തിരുമ്മിക്കൊടുക്കുന്നു. ഉത്തരാധുനിക കഥയ്യു പകരം ലൈംഗികതയുടെ അതിപ്രസരമുള്ള വെറും ആധുനികകഥകളാണ് കൈയ്യിൽ കിട്ടിയതെങ്കിൽ അന്ന് ഭാര്യയുടെ കാര്യം കഷ്ടംതന്നെയാണ്.

ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിയെടുക്കന്ന കട്ടികൾക്ക് ഇതെല്ലാം അറിയാം. ഒരോ ദിവസവും അവരോടൊപ്പമുള്ള അരമണിക്കൂർ നേരം മുഴുവൻ ഭർത്താവിന്റെ കുറ്റങ്ങളും ശ്രുതകളും പറയാനാണ് അവർ വിനിയോഗിച്ചത്. ലൈംഗിക വൈകൃതങ്ങളെപ്പറ്റി അവർ സൂചനകൾ നൽകുക മാത്രമേ ചെയ്യാറുള്ളു. 'അങ്ങിനെ വേണം, ഇങ്ങിനെ വേണംന്നൊക്കെ പറയും നടക്കണ കാര്യാണോ അതൊക്കെ? പിന്നെ ബഹളാണ്. ഒരു ദിവസത്തെ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു വലിയ ഭാരം മനസ്സിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിയപോലെ തോന്നമായിതന്നു ആ സ്ത്രീക്ക്.

'ഞാനയാളുടെ ജോലിക്കാരിയാണെന്നാ ഭാവം.'

ജോലിക്കാരി എന്നല്ല മോശമാണെന്നൊന്നും ഈ വാചകംകൊണ്ട് അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. രണ്ടും രണ്ടാണെന്നുമാത്രമേ ഉദ്ദേശമുള്ളു. പരിപാടി അവസാനിപ്പിക്കമ്പോഴള്ള സിഗ്നേച്ചർ ട്യൂണായിതന്ന ഈ വാചകം. അതു പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴേയ്യു മുതലാളിയുടെ മുറിയിൽ നിന്ന് അമറൽ കേൾക്കാം.

'ലഞ്ചിടെം കഴിഞ്ഞു. ജോലി ട്ടങ്ങ്. ശവങ്ങള്!'

അവർ ചാടിയെഴുന്നേൽക്കുന്നു. സമയതെത്യയായി എന്നറിയാൻ അവർക്ക് വഴിയൊന്നും ഉണ്ടായിതുന്നില്ല. മുതലാളിയുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ ഒരു ആറ്റമിക് ഘടികാരത്തിന്റെ കണിശതയോടെ അവർത്തിച്ചു. മുതലാളിയുടെ ഭാര്യകൾ വീട്ടിലെത്തുന്നതിന്ന് അവർ അറിയുന്നതു് മുതലാളിയുടെ ഭക്ഷണവുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ എത്തുമ്പോൾ മാത്രമാണ്.

'ഇനി നമ്മൾ എന്താ ചെയ്യാ?'

'എന്തേ?'

'ശമ്പളത്തിൽ പകതിം പിടിച്ചിരിക്ക്ണ്ട്.'

'നിങ്ങൾ എത്ര ദിവസം വൈകി വന്നു?'

'ങ്ങങ്ങളെന്താ ചെയ്യാ. തിവണ്ടി സമയത്തിന് വരാത്തതിന്ന്. എട്ടേമുക്കാലിന് വരണ്ട വണ്ടിയാണ് ഒമ്പതു മണിക്കും അതിലും വൈകീട്ടം വരണ്ടു്.'

'അതു് നിങ്ങള് റെയിൽവേല് പോയി പറഞ്ഞാമതി.'

കട്ടികൾക്ക് ഇട്ടതൽ ധൈര്യം കിട്ടുകയായിതന്നു. അവർ ചോദിച്ചു.

'ഒരു പത്തു മിനുറ്റ വൈകിയാൽ പത്തു മിനുറ്റിന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ അര മണിക്കൂറിന്റെ ശമ്പളം കൊറക്കുല്ലാതെ പകതി ദി

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>